

MIC. # L 747A (RAB. 2342)

RASHI,

PERUSH RASHI 'AL HA-TORAH.

פירוש רש"י על התורה.

[14--]

ORIENTAL SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

וְשִׁנְעֵהוּ לְבָבְךָ הָאֵלֹהִים וְהָרֵץ יִשְׂרָאֵל וְהָאָדָם
 אֲשֶׁר אֵינֶה נְתִיב אֵינֶה אֵינֶה אֵינֶה אֵינֶה אֵינֶה אֵינֶה
 נִמְרָד וְנִמְרָד וְנִמְרָד אֵינֶה אֵינֶה אֵינֶה אֵינֶה
 וְיֵשׁ וְנִשְׂרָף וְזֶה הוּא אֹר כְּטָרוֹת וּמֵי
 אֹר כְּטָרוֹת וּמֵי כְּטָרוֹת וּמֵי כְּטָרוֹת
 בְּחַיֵּי וּבְחַיֵּי עַל־כֵּן קָרָא אֹר יִסְבֵּה זֹמֶר
 לְבָבְךָ הָאֵלֹהִים וְהָרֵץ יִשְׂרָאֵל וְהָאָדָם
 יִשְׂרָאֵל עַל־כֵּן קָרָא לְשׁוֹן סוּר וְנִשְׂרָף
 אֲתָם יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂרָף עַל־כֵּן יִשְׂרָאֵל
 בְּחַיֵּי יִשְׂרָאֵל הָטַן הַכּוֹכָב לְעַיִן לְעַד עַד
 הִיא יִשְׂרָאֵל שְׂמֵקוֹכָה וְזֶה הִיא שְׂמֵקוֹכָה
 אֲבִי הַסֵּלֶךְ וְזֶה הִיא הַסֵּלֶךְ עַל יוֹתֵם מִטְּטִים
 סֵלֶךְ שְׂמֵקוֹכָה וְנִשְׂרָף עַל־כֵּן וְחִמְשֵׁי
 בְּשֵׁם הַסֵּלֶךְ וְזֶה הִיא הַסֵּלֶךְ עַל־כֵּן קָרָא
 לְעַד הַסֵּלֶךְ אֲבִי הַסֵּלֶךְ עַל־כֵּן קָרָא לְעַד
 יִשְׂרָאֵל הִיא מִיִּתְּהָ שְׂמֵקוֹכָה לְעַד הַסֵּלֶךְ

04314

418

שלא יהא מכורכס לבן דבר ויאמר לא קיימא צדקה
מצות בבור אביו שהניחו זקן והלך לשיכך קרחו
הכהומה שהרעים אף בחמה נקרא מהיום
דכתיב **בתיבת** **החוקים**
סלה פרשת נח אהתחיל לכתוב
לך לך לישחק וישוּבך שם אעשך לוי
גדול ופאן אי אהה זוכה **לנים** ועוד שחודיע **טבין**
בעולם ואעשך לוי גדול **פי שהדיוק** **לשמה**
דכריס **ממעטה** פריה ורבייה **וממשנה** **מאמון**
ממעטה **הס** החקק לשלש **ברכות** הילע שהבטיחו
על הבנים ועל הטם ועל **המאמון** **ואבדכך** **בממון**
והיה ברכה **הברכות** נפונות **לך בידך** **שעשוי** **ברכה**
לח ולחכם ומענה **אשר** **תופין** **הברך** **לח** ואעשך
לוי גדול **זה שאמרים** **אלה** **אברהם** **ואבדכך**
אלהי יצחק **ואמר** **שמך** **זה** **שחומר** **אלה** **אקב**
יכול יהוא חורמין **בכונן** **הל** **וקיה** **ברכה** **בך** **חורמין**
ואין חורמין **בכונן** **מחירתי** **והל** **כבר** **ישאמרו**

ובא עם אביו עד חוק אלה בך אמרתי דהרחק שר
ותאמניה אביך אשר ארחק **שח** **למה** **לך** **מניד**
כדילחוריו **צייניו** **זכה** **לך** **כשכר** **על** **לך**
ודבור **כיוצא** **בו** **וקרא** **עליה** **את** **הקדיחה**
בך **יש** **אגרו** **דצות** **וזה** **כשוטו** **אדם** **אומ** **לענו**
החברה **ים** **וכן** **כל** **הברכו** **בך** **סימקחה** **וזה**
יוכיא **לך** **ישראל** **לומר** **יסימך** **אלה**
והמנה **ה** **אשר** **עשו** **בחוק** **אברהם** **מניד** **האנשים**
ושרה **מעידה** **הנשים** **ומעלה** **עליהם** **הכהו** **פאן**
עמאים **וכשוטו** **למקדח** **עבדי** **וספחו** **סקנו** **להם**
כמו **עשה** **את** **כל** **הצבור** **הזה** **וישראל** **עושה** **חיל**
לשון **קונה** **וכונס** **ויעצור** **אבדס** **בארץ** **עבד** **לבוכה**
מקום **שכס** **להפלל** **בני** **יעקב** **בטיבואו** **לשכס**
עד **חילץ** **מלרה** **דוא** **שכס** **הוא** **הוה** **הר** **גדיזים** **והר**
עיבל **סקבל** **ישראל** **עליהם** **שם** **שבעה** **הגורה**
ואכעני **אז** **בארץ** **היה** **הולך** **וכונס** **את** **לדעו** **ישראל**
מורעו **עלשם** **שבחלקו** **שנשם** **נפלה** **בשחוק** **נח**

שבמקדח

את הארץ לבנו. שנה ומולדיו צדק מלך סלם לפי
ויאמר יי אל אברם לדעך נתתי עתיד אני ^{להחזירה}
לפיך ^{שם} ויבן סם מוצק על צטורה ומרץ
ועלך ויט ל את אהל מקדס לבית אל למזדחה
טלביה אל צמערב ויוצ. שנה בית אל מים ויט
אהל כה. בהא. צחלה שנה אהל אהל ^{מחר}
כך את שני. צו ויבן סם מזבח. נעבא טעהדי
צנו להכסל סם על עון עמך והתפל עלתם. הלק
ונבע העבה יוטב טאן חותמו יוטר ונובע ^{מטע}
נטטה אהל למקום אחר. וכל מקעין העבה ^{לעבה}
לרום שלמדך יטחל. והוא בחלק טלחודה טשל
חלקו לדומה טלשרחל הר המוריה. צו רעב
צארץ. צאורה ארץ צדה לעמנה אס יהודה
אחר דבריו טלמקום טחמיל לעבה אל ארץ ^{צנען}
ועכשו מטיחו עצה צאה למנה. הנה ט ידעה
מדרט אהל טער עכשיו ט הכיר בה מרוצ ^{צניעה}
שבטניהם ועכשו על ידי מעשה דה על ידי טוה

התלך הדור

3
הדרך היתפי מטובה ונעהבור וזאת עמרה ^{צפיה}
ופסוטהנה הניעה הטעה שיש לדאר על יפין ^{ידעה}
דה צמה ימים. כי אטה יפה מוחה אהל ועכטו
אנו צאים צין אנשים טחורים ומכוערים ^{מחיוס}
טלבוטיים ולט הורגל צאטה יפה ודומה ^{הינה}
אדוני מורוט למען ייטבני בעבורך. יתנו ^{לחמור}
ויהי כצוא אברם מצרימה היה על טמ ^{כצואם} ויהי
מצרימה אהל מלמ טהטמיעה צהצבה ועל ידי
טוצעו המכס. פתחו ורחו אורה. אל פרעה
הלשה ציניהם הנוטה רו למלך. ולמברס הטיב
בעבורך. כרעה. ויעעכמין דחלק לקה טהממלי
קטה ט. צו על דבר טרה אטה. על פי דבורה
אמקרה למלך. הק והוא מכבה. קח לך. טלמלך
טחמ ל הנה ארצי לפעך. אהל זה אהל ט אל העמ
טהמצרים טטופי זמה הם דכה ודמה מוכי
זמהם. ויצו עלט על אחריו לשלחו ולשמרון וישלחו
אלו יאו טהרגו בצר מחר ^{טעון} מהעור ויעל

אברם ונ' העבה לבוא בדדונו של ארץ ישראל
צנו שמוכיח במכעות צונו הארץ וילך למעשו
צטחור ממתקיים צארץ כנען היה קטנתנות
שלן בהם צהנכרה למד דרך ארץ שלט יטל^{אדם}
מחכמת שלני לא בהחזרה פגע הקטותיו לכן
חור למעשו מעב ארץ נעשים בדדמה של ארץ
נשן אשר עשה שם בדחטונה ואשר קח^{אדם} שם
צטס ילי הולך את אברם מיניד על הלכועים
ולא שאל אותם הארץ לא היתה יכולה למפק^{מיתה}
למקניהם לשון קצו הוא ועריך להומיק עין צמו
ולא שאל אותם מדעה הארץ לפיכך לשאל^{צטו}
נכדי ויהי ריב לפי שהיו רועיו שלט דשעים ומדעים
בהמתם בשדוה של אחרים רועה אברם
מוכיחים אותם על הנול והם אומיטה
הארץ לאברם ולאין יודש נלט יודטו ואיזדה
נול והכה אומי והכנעני או צארץ ולא דדהבה
אברם עדיין אנשים אחים אנתנו קדוצים

דומין בקלתהר פנים אס הסמחל ואימיה צבל
אשר הטב אני להתרחק ממך ואעמוד ל^{למון}
ולעמוד וסוף דבר הוצרך לו וישמע אברם צו
אחיו ואימיה אומין עצמי וק אטמחילה אטל
את עצמי ואם תאמר היה לנקד ואימיה כך
מצינו במקום אחר אס איט להימין ולהשמיל
אין נקוד להימין כי כלה מטקה ארץ חלומים
לבי טחה לו את מקום ואת עמורה היה אהלו
מישור כן יי לילעוה וכארץ מצרים לרעים
עד טער ומרט אנודה דודטו דודטו למטי על
סהיו טטופיזמה בחר לטו צטכונתם צמהל הארץ
כבר הידרן מישור כהרגו מקרס נגע מחתל
אברהם והלך לו להעדו שלטברהם נמט טבע
ממורח למערב ומדרט אנדה המיע אה עמנו
מקדמונו שלטולם אלו איאכטר לא בצברס ול^{למנהו}
וואהל שיה אהלם לעינו ולמקנהו ואנשי כרו^{תלים}
וחטאים ואעלכ לא נמע לט מלשכון עמרים ידבור

למרוממאן וטס וטעים יוקצ. לנא יוקעיש דיכונם
ומהכונים למרור בו. אחרי הכרר לנט סכלומן
פורש שהדטע עמו היה הדבור פדשמונו אשר אם
יכל איש למטה כך דרעך לא ימעק. מורה
שכ אדם אמר כל זה עמרור שהכיל אברהם
האש. מלך גוים. מקום יש ששמו גוים ער
שנקצו שם מבמה מקומות והמלכונעלהם
מלך איש שמו ורעל בך שטאב טונא אבין ^{שדשמים}
שמאבר שם אבר לשוף ולמרור בהקצף בלע
שם העיל. עמק הטרים. כך שמו על שם
שהיו בוטרות הוצה. הוא ים המלח. לאחר
זמן נמשך הים לתכה ועשה ים המלח
ומז אגז אורי. שנהבעו הצורים טמביבות ו
ונמטבו יאורים לבוכו. שהיס עטרה שטה
עברו את כדר לעומר. ובארע עטרה שטה
למדק. בא כדר לעומר הוא היה בעל המעטה
וענה בעובי הקורה. והמלביס אשר ארהו

אנל

5
אלג מלבים צהודק צהר טלהם. אין פדק מישור
וחומאני שאין אין לשון מישור אלא שלפך אין
שמו ושל ממרה אילע וכלירק ככר טטג. וסל
שטיס אצל שמו ושל גשד גר בעל שמו וטלב
מרגמי מויסרה וכל אחד שמו עליו. על המורה
אצל המרצר כמו ועל מטה משה עין משפט
על שם העתיד. שעתידין משה ואהרן להטט
על שאק יאורו העין והם מי מליצה. שדה
העמלקי. עדין לא נולד עמלק. ונקדח על
שם העתיד. ארבעה מלכי את החמטה
ואפנפך נחו המועטין להודיעך שגבורים היו
ואעפ לא נמנע אברהם מלברוק את הירם
ובאורה בארור. חומר. באורה הדברה
שהיו שם שנוטלים מטס אדמה לשיס
אל בנין ומרו אג שהיה הטיטצהס ונעטה
שם למלך מרוס ויצא שם לבי שהיו באומות
מק צהן שאל היו מאמינין באומ ניצל אברהם

אוד כשרים מן הקבטן יוביון שיטה זה החמו
ואמינו באפרהס למפדע יהיה נבוי להדענו
הדה כמולדה פל הבה שצריכה למר בתלבה
הטל לה היא צמופה ויש חלק בין הדה להדה
שהוא צהוף היבה עומדה במקום למר ועקוד
כרח הנהיה והדה כמולדה ואינו מפורט באזה
הדי אלא כמטר ימצא להנה וכשהוא נוהג הא
באבה צריך לבהוב המורה הדה ופתרונו
אל המצר אל ההר ומשמעו למה הדי ^{היחל}
ומפורט: והוא יושב בקדום מי גרם לזה
נשיפה שג ורועה כפילים ירוע הפלטה שוע
מלך הצטן שכלטמן המלחמה וזה הוא שאר
מיתר הרפאים צעשהרור קדעם התחומוב
זה שגן סלט מרור המצול וזה הוא מיתר
הרפאים העילים היו בארץ ומתבון שיהיה
אצבס ויקח את שרה העברי שבא מעבר
הנהר בעל צי ^{אצבס} שכהרועמו ברית

צומשך

וירק

וירק את חניפיו כמו וורניז וכן והדי קוה ^{אחד}
חוב אריק חרבי והרק חנית חניכין שחניכין ^{למטה}
והוא לשון התחלה כעבודת האדם לכל אומנות
שהוא עתיד לעמוד בה וכן חנוך לער עלם זכור
חנכה הציה שמנה עטר ושגש מאנה דבנה ^{למטה}
זה אלשער לבדו והוא גיא מטדיא שלטמו: ער דן
שם תשט כוחו טראה שעתידין ציו להשמיר שם
לעז ויחלק עליהם לילה לפי פטטו כדרך הקוסמים
שמהכלעין אחד דוקפיהם ששבורחין לבאן ולבאן ^{לילה}
כלמ לאחד שחטכה למ שגע מלדוק אותם
ומד אנ שחלק הילה ובחטה הילה נעשה ל
הנה וחצי השני לשמר לבניו למה שגמעים
ויבס וירדפס אמר פינחס וכייש ארס דורף
ההרונים אלא מליד שהקצה דורף ואצרה הוגד
ער חופה שלשכעו שהיתה עתידה להיות שם עמר
שזה פתגו למישר מפטט פני מאוילגור ומכלמטל
עמק המלך ביה דינגל דמלכא ביה דיה אחז ^{צדקנים}

והוא מיוחד לומר לשוק שם: עמק שוק מורא
שהטוואה האומה והמליכו עליהם אברהם לשיח
אלהים ולקצין ומלבי ערק מלך שלם מורא הוא
שם בן גזו וזוהו לחס ויין כך עושין לביעי מלמה
והדחה לו שהדגה אברהם בניו ומורא מורא
על המטחור ועל הנפכים טיקריצו בניו קונה
כמו עושה על ידי עשייתו קטן להיות לו המביר
וכן אמנך ישראל ויהן לו אברהם טק למעשר
מכל אשר לו לפי שהיה כהן. הן להפש והגופים
מן השבי שהגלה הרמה ידי אלניו לשון שבועה
מדיס אני ידי לאן עליון וכן פינשבעת ינשבע
אני וכן נתי בקף הטרה נוהן אני אם חוט
אברהם אעבב לעזמי ואם אקח מכל אשר
לי אם תאמ לבת לי שכר מצית גנדיך ולא
תאמר אני השדה את אברהם שהקצה הבטיחתי
לעשרני שג ומדוכך נאגלה שמך: העדים עבדי
שהצבואתי ער אשכל וממרח הס יקח חלקם

אברהם

העב

אעפ שברא לא נבנו למלמה שג וידרך עד רח
וער וחציון ישבעל הכלים לשמדי וממנו למור דוק
שמה בחלק היורד למלמה וכחלק היושב על הכלים
יחדו יחלקו לבן טא וישימה לחק על ישראל מ
מהיום ההוא ומעב ואלה אמ והלמה לפי שהיה
החק צד בימי אברהם אחר הדברי האלה ששעה
לו עם שהדג את המלבים והיה דואן שמה קבל
שכר על צד קוהיו לבן אמ לי אל הידא אברהם אגבי
מען לך ימן הענשי על כל עטוה שהדגה ומה שמה
על קבול שכרן שכרך הדבה מאר הולך עירי ממש
פירשו לשון יורש וחבר לו ער ועוה עירי צל יורש
כאשר האמ ובכל ובכל תבואה השדש העקוד טרטיה
כך לשון עירי חמר צנים ונל שועוטה מגו ולפי
עדי עירי לשון חרבן כמו ערו ערו ערו ימוק
ערער והערשי בן משק ביהי כהדגו כל בהו נמון
כיו כמו על פיך ישק כל עמי אפטרפוס עלי ומע
היה ליבן ממוטה על של דמשק לפי פשוטו מדמשק

כבר

מזמנה היה ולפי הנדה דרף את המלביס עו
דמשק ופילגן דודשו עטרי דולה משקה מהורהו
למחרים הן לא נהנה דרע ומה תועלת בכל אשר
היה לי ויוצא אזהו הווצה לפי כשטו הוציא ממנה
אל החוק לדמות הכובבים ולפי מדרשן הוציא
של אמו על הקצה עם מחצת גנוה של שואה
צמולה אפרים אין לעין אברהם ישלעין שרי
הל שדה תלבי אני קודם אם אחר ויסתבה המעל
לא הוציא ממנו שלשום והנביהו למעלה מקמלבים
הכובבים וזה הוא לשון הצטה מלמעלה למטה והאמין
בלי על הפנים למשאל אורה אבל על ידו של הארץ
אורה צמה ארע ויחסציה לערקה חשבה לעי לכוה
על אמונה שהאמין בו דלא במה ארע למשאל אורה
אלא אמו לפניו הודיעני צאודה זכורה יתקיימו בארץ
ואם לעי צוכורה הקדצנות ענה משולשת שלשה
עגלה דמו לשלשה פרים פרינס וצפורים ופר
העלם דבר ועגלה ערופה ועו משולשת דמו לשעיר

הנעשה

העשה צננים ושעיר מוכר מוע ושעיר חסות
יחיד וחיל משולש אמס ודמי וחטס תלי וכשנה
סלחטת יתיר והוד וקול תורים וצב יונה ויצתר
אורם חלק כמחולטני חלקים אין המקראות
מידי פשוטו לפי שהיה צורה עמו ציה לשמור
הצטחה להודיש לבנואה הארץ ברכה צינס
ההוא צרה יואה אברם ציה למור ודרך
צורה ציה לחלק צמה ולעבוד צין ציה צמו
שטא לקל העובדים צין ציה העגל ואף טא
עטן ולפיד אש אשר עבר צין הנקדים שלחנש ל
שכינה שהוא אש ואת הצפור למצור לפשהאמו
נמשל צפדים נאלס ושעירים שג בצבונ
דבים נאום האין צמר דאיה בעל הקדנים מלך
פיה ואומ השעיר מלך יוז וישדאל נמשל לעי
יונה שטא יונה בחגוי הקלע לפיכך ציה ארה
הצמורה דמו שיהיו אומות העלם כלים והולכי
ואת הצפור למ ציה דמו שיהו ישדאל קיימים

לעולם עיניו • הוא עוף ועל שם שהוא שטיה
ושוואף אל העלמה לטוט עלי חכני כמו נהפואל
הטל על חביו על הפרדים וישב אותם לשון נשיבה
והפרחה רמו שיבא דוד בן יושלבעהס ואקניחין
אותו מן השמים עד שיבא מקץ המשיח והנה
אימה דמת לחטך ערוה של גוה גדי היה דרעך
משנוע יחוק ו מאותי עד שיצאן ישראל ממתרים
ביצו יחוק בן ששים טנה כשטל יעקב ויעקב ^{כשיוד}
למצרים אמ ימי מנורי שלשים ומאה טנה ^{מאה}
והטעים וצמצרים היו מאתים נעטר כמנן רדו
ואם ראו צמצרים היו ארבע מאות טנה הדי
קחת מורדי מצרים היה יא וחטוב טנה ונסלקה
ושנהו של עמורם ושמונים טנה שהיו למשה משיחו
ישראל ממצרים אי אתה מוצא אל גמאות וחמש
ואתה מצריך להוציא מהם כל השנים שהיה קהת
אחר לדה משה צארץ ל להם ולא טאמ צארץ מצרים
ומשנוע יחוק ויג אברהם בגרדי ביחוק ויגר בגר

ויעקב לעור צארץ צנוי ונכ לרבות ללבוש ^{מקור}
כלין על ששעצדו את ישראל: דן אבי בעשר מכות
בדכות גדול וינצלו את מצרים ואדה רבוא אל אפרין
ולא תראה כל זה אל אבהיך אביו עבר עז והוא ^{מבשר}
שיבוא אליו אל למוך שעשה הרק השובה בשיבה
טובה שעשה אביו השובה בימיו ולא עשו לברכות
דעה בימיו ולפיכך מה קודם ומנו וצו ציוס מרד
עשו ודוד רביעי יטובו למחר שיגל למצרי ויהיו טס
גדורוה: הדביעי יטוב למרץ הוצאה שבארץ כנען
היה מדבר עמו וכרה לזה הצדית דבה ^{יחיד}
את המרץ הוצאה לבטרה וכך היה יעקב גלה ^{וחטוב}
גדודוה יהודי פרץ וחצרון כלבין בן חצרון ^{מיצוי}
המרץ היה כי לא טיס עון האמרי להיות משה
מאוצו עק אורה זמן שחוקה קצה נברע מק האומה
עד שהתמלא מארה שש במאכה בטחה לדיבנה ויה
השמוטי באה שקעה ועלטה היה חטך הינס והנה
תנוד עשן רמו ל שיפל ל מלביור אל בניהם באה

בזה טעמו למעלה שצאה צבר נחם היה טעמו צולק
 היה מבואר כשהיא שוקעת ואי אפשר כן שהיה צבר
 כהו ויהי השמש באה עברה הגור עשן לאחד מכך
 היה נמט טבר שקעה זה חלק בכל לשון נקיבה
 סימורה שהיא אהיות כשהטעם לענין לשון טעבר הוא
 כגון זה ^{וכן} ^{וכן} ורוב אורח צהו וכלל קמה אלתמה הנה
 יטבה יבמתי ופטוטעם למטה לשון הוה דבר
 שנעשה עשנו והולך יצא עם הסוף קמה טמה
 נבקר היא טבה לדעת נהתי אמידה שלבוב
 כאלה היא עשויה: הנה הגדול לפי שהוא דפוק
 לארץ ישראל קודמו גדול ואעפ" שהוא מסוחר
 בפמוק והנה הדביעי הוא פוא פרה מעל
 הדא עבר מלך מלך הדבה לשחוווד ויטהו
 לך אה הקני עטר אומות יש כאן ולא עתן להם
 אלא טבע והטלש הן ארום ומואצ ועמון והם
 קני קדמוני קטי ועתיקין להיות ידושה לעתיד
 ט"ה ארום ומואצ משלח ידם וצני עמון

וכן

מ"ה

אה הרטאים ואה ארץ עונ שלבבה הדיא יקול
 ארץ רפאים שפחה מצריה בתכרעה היתה
 בשלחה נביס שנעשו שרה אמרה מוטב
 טאהיה שפחה צפיה זה ולא נצילה צפיה
 אחר: מצנה לימד על מי שאין עבנים שאין
 אלא הרום ממנה בזכות שאכניס צרות לצדי
 לקול שרי לקול רוח הקדש טבה: ויקח שרי
 לקחה ברברים אמריך שוכיה לרצק צוף
 קדוש: מקץ עטר שנים מועד הקצוע אמה
 שטהרה עטר שנים ולחילה לעטה חייב לשא
 אחרת: לשצה הצרס נג' מניך שאין חנוכה למלך
 עולה מן המנין לבי שלם טמול ואעשר לעי גחל
 כי אם צאד יטאל ותהר מפיאה דאטונה
 ותקני אמורה טדה וואין מרבה בגטיה מרחה
 עצמה צדקה ואינה ערקה טל דכה להדיון
 כל השנים ואני עטרהי ^{מיה} ^{מיה} ^{מיה} ^{מיה} ^{מיה}
 חמתי עקר חמתי העשוי ליה מטילה אה

כ

געטט שמה שומע ציוני וסוהק אנבינתה שמה
 בני ופיניך כל בני ופיניך חמר וזה מלא קרי ציה
 קרי ציה ופיניך שהפנימה עין הדע בעצורה
 ורביה דין שמהלך אלה דרך הדגה הדי עבר
 הדתה והוא מבשר לה שההד אלא מלא שהפילה
 הדיון הרחשון והעלה שריו היתה משעבר
 בה בקושי אי מנה צאה מהיכן צאה יודע היה
 אלא ליהן פתח לכנה עמה בדברים ולשון אי
 איה מקום שראמר עליו מזה אני צאה ויאמר
 לה מלחך מלחך יו על כל אמירה היה שלחך
 לבך שמו מלחך על כל אמירה יודע דין הרה
 דאסה מנח ויולדת בן דומיה ל יוטפה בל
 מקוננה בארזים וקה שום יעמק פרו אס
 אורב מדברות לטר ויות שיה שכל וישב במדבר
 ברן ויהי רוב קטה ידוב לישן יוד כל ב
 סנמין אונס ומרדן בו על פני כל אחיו ישן
 דעו גדו אהה ואל דא נקור הטף קמין מפני שדוא

04314

418

שם